

KULTURA BEZ BARIER

„Miasto i jego teatr”, poziom 0

Część wystawy znajdująca się na poziomie 0 nosi tytuł: „Miasto i jego teatr”.

Znajdziemy tu informacje o początkach teatru i jego kolejnych właścicielach.

Według lokalnej legendy teatr przy ulicy Jezuickiej powstał z miłości Łukasz Rodakiewicza. Miał go wznieść dla swojej świeżo poślubionej żony, Marianny, córki Kacpra Drewnowskiego, ponoć wielkiej miłośniczki sztuki scenicznej.

Historię ilustruje archiwalna, czarno-biała fotografia Lublina. Przedstawia miasto na wzgórzu porośniętym drzewami. Wokół zdjęcia umieszczono dwa pomarańczowe rysunki architektoniczne ukazujące budynek teatru.

Na jednej z kolejnych plansz ukazano kolaż. Składa się na niego kopia dokumentu z napisem: Właściciele kinoteatru „Rialto”. Lublin ul Jezuicka 26. Na jego tle znajduje się wycięty fragment zdjęcia, przedstawiający jednych z kolejnych właścicieli Teatru – Romualda Makowskiego starszego z drugą żoną Józefą z Kruszewskich. Małżeństwo siedzi na ławce. Kobieta ma na sobie długą, białą, elegancką suknię. Obejmuje nieco niższego od niej mężczyznę w garniturze.

„Łuki czasu” ozdobiono pomarańczowymi ilustracjami. Są to pokolorowane archiwalne ryciny i obrazy. W kilku miejscach pojawia się także grafika. Ukazuje kontury maski z fasady teatru. Formą przypomina stempel. Na wystawie znajduje się również maska w postaci płaskorzeźby. Można ją poznawać przez dotyk. Leży na postumencie tuż przy schodach.

Na jednym z „łuków czasu” przeczytać można o najdawniejszych wizerunkach teatru. Opis ilustruje czarno-biały rysunek budynku. Pojawia się tam informacja o dewizie Teatr Stary w Lublinie „Na kolejne 200 lat: dostępność i współpraca”

Fundusze Europejskie
Wiedza Edukacja Rozwój

Unia Europejska
Europejski Fundusz Społeczny

KULTURA BEZ BARIER

teatru: *Ridendo castigat mores*, co po łacinie oznacza *śmiechem poprawia obyczaje*. Napis ten umieszczony był przez właścicieli nad sceną.

W tej części wystawy dowiemy się również o pożarach, które nawiedzały teatr, o rewitalizacji budynku, a także o zmieniających się nazwach teatru. Określany był on między innymi teatrem przy Jezuickiej lub Dominikańskiej, ale też Drewnowskiego, Rodakiewicza, czy Makowskich. Od momentu pojawienia się w teatrze projekcji filmowych, nazwy znów zmieniły się kilkakrotnie. Od Théâtre Optique Parisien w 1907 roku, po kino Staromiejskie w 1954 roku.

Poza „łukami czasu” znajdują się tutaj dwie tablice. Pierwsza ukazuje kalendarium dziejów budynku, a druga przedstawia listę osób i instytucji zaangażowanych w realizację wystawy.